

посѣтя тамъ, гдето овеса вечеръ шепне вечерна молитва, като твоя другарка.

Той ѝ стисна ржцетѣ. Погледитѣ имъ се срѣзнаха.

И тѣ се почувствуваха плътъ отъ една плътъ.

А преди да отпжтува пароплува, тя се приближи до ухото му и съ трепетъ прошепна :

— Щомъ се настанишъ; ще ми пишешъ и азъ ще те намѣря.

— А майка ти?

— Тя ие се мѣси въ моитѣ работи. Ще уредя моитѣ смѣтки и ще дойда. После му поднесе единъ коженъ черъ калѣфъ си китара: — съ нея се записвай, тѣши тжгата си до като пристигна.

Пароплува отпжтува на тамъ, где небето тъмнѣе; на хоризонта трепна плахо звезда: надеждата на бждащето.

И всѣка вечеръ, кога слънцето да залѣзва, тя отиваше край морето и дълго чезнѣше погледа ѝ на тамъ, гдето го отнесе пароплува и съ наболѣла тжга прашаше по ширококрили птици, топълъ приветъ и желание по-скоро да ѝ се обади. . . И чакъ кога звезди въ превара заблѣстятъ и ароматенъ вѣтрецъ залѣха ! — тя ще вдигне ржка, изпраща на далеченитѣ цѣлувки и се връща дома: где я чака въ нейната стая мълчанието, което по дълги часове ѝ мълвѣше за него.

* * *

Тя получи ожиданото писмо.

Той пишеше:

. . . Не ми се сърди. мила Елена, че съмъ кратъкъ. Не е удобно за дълги писма. Не че нѣмамъ време: не искамъ моитѣ интимни преживявания да се знаятъ отъ чужди. Какъ преживявамъ: какви мисли вълнуватъ умътъ ми, когато сме тѣй надалечъ? — ще четешъ, кога дойдешъ. Всѣки день, азъ набелязвамъ моитѣ преживявания и ще ме разберешъ.